No. 922 Zaterdag 31 Augustus 1901. 18de Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN CONCORDIA N°. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,-- pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 30 Augustus.

De Boeren en de vrede.

I.

Zou in Zuid-Afrika werkelijk de vrede nabij zijn? Dagbladen van verschillende kleur en richting, in Engeland en op het vasteland van Europa, hebben in den laatsten tijd gewedijverd met allerlei sensatieberichten omtrent den vrede, welke aanstaande zou wezen. Vooral de reis naar Europa van mevrouw Botha, de echtgenoote van den beroemden Boeren-generaal, gaf aanleiding tot allerlei geruchten, welke overal met willig oor werden opgevangen. Een onweersproken feit is het, dat mevrouw Botha in Zuid-Afrika tusschenpersoon is geweest bij onderhandelingen tusschen Lord Kitchener en haar echtgenoot. Het vermoeden lag derhalve voor de hand, dat haar overkomst naar Europa en haar bezoek bij President Kruger eveneens politieke bedoelingen had. Nu is dit laatste weliswaar van officiëele zijde namens de Zuid-Afrikaansche Republieken tegengesproken, doch de vorm, waarin die tegenspraak was gekleed, versterkte, in verband met verschillende andere omstandigheden, de meening, dat de loopende geruchten althans niet van alle waarheid ontbloot waren. Volgehouden werd ook, dat tusschen den grijzen Staatspresident en de Boeren-aanvoerders, welke nog tegenover Engeland in het veld staan, den jongsten tijd ernstig werd beraadslaagd over hetgeen den Republieken in de gegeven omstandigheden te doen staat.

Het feit, dat deze geruchten vooral in Engeland allerwegen gretig ingang vonden; dat dáár blijkbaar vurig werd gehoopt, dat zij bewaarheid mochten worden, en dat het bezoek van mevrouw Botha bij den President zou gevolgd worden door een of anderen *coup de théâtre*, zooals in mysterieuze telegrammen werd aangekondigd, — reeds dit feit op zich zelf bewijst, dat ook in Engeland een andere politieke stroming is ontstaan, welke aan de zaak van den vrede en van de menschelijkheid moet ten goede komen.

Gebruik makende van eenige zeer belangrijke gegevens en beschouwingen, welke men over dit punt aantreft in de *Indépendance Belge*, willen wij in het kort nagaan, hoe het op dit oogenblik met de vredeskansen gesteld is.

Hoofdzaak komt ons voor te zijn, dat door beide partijen elken dag meer naar den vrede verlangd wordt. De materiëele en moreële schade, de ellende, welke thans reeds de oorlog voor Engeland gehad heeft, zijn van dien aard, dat de strijdlust der meest oorlogzuchtige Jingo's daardoor sinds lang moet gedoofd zijn. Wij zien dan ook, dat de propaganda voor den vrede, door liberale leiders als Bannerman, John Morley en anderen geleid, steeds grooter verhoudingen aanneemt, en dat de sprekers, welke tot toegevendheid en gematigdheid aansporen, om daardoor het sluiten van een voor beide partijen eervollen vrede mogelijk te maken, in steeds talrijker vergaderingen met stijgende geestdrift worden toegejuicht. Trouwens de taak dezer sprekers is gemakkelijk: hun toehoorders gevoelen allen de gevolgen van den oorlog in den vorm van nieuwe en verhoogde belastingen; roem en eer is er door de Engelschen niet bevochten; ieder Engelschman, die ook maar eenigszins kennis heeft genomen van de openbare meening bij andere volken, moet met diepe smart en bezorgdheid hebben gadegeslagen, hoe sedert het begin van den oorlog de engelsche naam bij alle volken in minachting is gekomen, hoe tegen al wat Engelsch is een haat werd opgewekt, die niet spoedig zal verdwenen zijn. De britsche veldheeren hebben tegen een beschaafd, christelijk volk de wijze van oorlog voeren in toepassing gebracht, welke zij gewoon waren tegenover wilden. Dag aan dag hebben de engelsche bladen hun officieren en ambtenaren in Zuid-Afrika te verdedigen tegen de verwijten van schandelijke, barbaarschheid, door bijna geheel de europeesche pers tegen hen ingebracht wegens het verbranden van hoeven, het mishandelen van vrouwen en kinderen, het ophitsen van wreede en roofzuchtige Kaffers tegen een blanke bevolking, — beschuldigingen, die gegrond zijn op de verhalen van geloofwaardige ooggetuigen, voor een groot gedeelte op de verhalen van teruggekeerde engelsche strijders zelven. Daarbij komt, dat Engeland nu reeds meer dan anderhalf jaar nagenoeg geheel zijn beschikbare krijgsmacht ziet bezighouden door enkele duizendtallen van vijanden, met het gevolg, dat Engeland in alle andere deelen der wereld zoo goed als weerloos is, en dat zijn politieke beteekenis bij alle voorkomende vragen van internationaal overleg noodzakelijk dalen moet.

Het ergste voor Engeland evenwel is, dat, wanneer het bij zijn eisch van onvoorwaardelijke onderwerping der Republieken volhardt, de oorlog alsnog onafzienbaar mag genoemd worden. Het bewijs is thans geleverd, dat Engeland, zoolang het, door voortdurende aanvulling, een leger van 240.000 man in Afrika onder de wapenen houdt, zich in het bezit der hoofdplaatsen van de Republieken en van enkele hoofdverbindingen en spoorweglijnen kan handhaven. Met de verovering van het overige gedeelte des lands is Engeland ongeveer even ver als daags na de bezetting van Pretoria. Zijn kleine garnizoenen loopen elk oogenblik gevaar afgesneden en gevangen genomen te worden; kolonnes, voorzien van geschut en aangevoerd door hoofdofficieren, vallen in hinderlagen of worden in geregelde gevechten verslagen. Van uitputting bij de Boeren geen sprake: in den allerlaatsten tijd schijnen zij en hun bondgenooten, „de rebellen" in het Kaapland, in krachten toe te nemen. De gevechten van de laatste weken beginnen weder sterke gelijkenis te vertoonen met de formeele veldslagen in het begin van den oorlog.

Zal de oorlog, op deze wijze gevoerd, nog maanden, nog jaren duren? Niemand, die daarop met eenige zekerheid het antwoord kan geven.

Intusschen worden de verwoestingen, welke geheele streken ook nog lang na den oorlog onbewoonbaar zullen maken, steeds grooter en kost de oorlog, behalve een steeds toenemend getal menschenlevens, aan Engeland per week de ontzachelijke som van anderhalf millioen pond sterling of achttien millioen gulden. Ook zelfs de engelsche schatkist is tegen dergelijke geheel onvruchtbare uitgaaf van ruim negen honderd millioen gulden per jaar slechts gedurende betrekkelijk korten tijd bestand. Zou die jaren achtereen gevorderd worden, alle binnenlandsche welvaart en rijkdom zou erdoor worden vernietigd.

Het kan niet anders, of al deze sterk sprekende en voor de hand liggende motieven kunnen door een zóó bij uitstek practisch volk als het engelsche niet onopgemerkt blij-

Feuilleton.

Katholiek Leven.

Den 20 October ontving hij zijne benoeming als generaal, hij telegrafeerde terug, dat een vrijbrief tot terugkeer, was het ook als gemeen soldaat, hem liever was geweest. Hierop volgde eene terugroeping om deel uit te maken van het leger der Loire. „Na samen den overtocht gemaakt te hebben van Algiers naar Marseille, namen wij afscheid van elkander", schrijft zijne oudste dochter. „Vader omhelsde ons, drukte het teeken van het Kruis op ons voorhoofd en zag ons aan met eene onuitsprekelijke uitdrukking. Wij gingen naar Castres, het hart vervuld met een somber voorgevoel." De Sonis schreef in deze dagen nog: „Als God lessen geeft, doet hij het als Meester. Niets ontbreekt aan die, welke Frankrijk nu ontvangt. Wij voor ons vragen, dat God ons niet verlate en dat Hij ons de genade geve, te sterven als christen, de wapens in de hand, de oogen ten Hemel. Terwijl ik naar het leger vertrek, veroordeel ik mij ter dood, maar God zal mij genadig zijn.

XVIII.

Wij volgen de Sonis als Christen, niet als krijgsman en geven dus geene beschrijving van het verloop van den Fransch-Duitschen oorlog. Den 13 November kwam hij te Tours aan, waar het gouvernement, tijdens het beleg van Parijs resideerde. Hetgeen hij vond, laat zich 't best samenvatten in het ééne woord „verwarring". Hij ontving bevelen van de eene zijde en geheel tegenstrijdige van eene andere. Men gaf hem het bevel over troepen, die hij van plaats tot plaats moest opsporen en verzamelen: „Ik achtte mij gelukkig", zegt de Sonis, „onder mijne troepen, Pauselijke Zouaven te vinden, die mijn christelijk hart reeds gevolgd had naar Castelfidardo, Monte-Libretti en Mentana." Aan de Charette schreef hij den volgenden schoonen brief: „Kolonel, ik ken u sinds lang, want er is geen christelijk hart, dat uw naam onbekend kan zijn. Te Châteaudun aangekomen, was ik van plan, u op te zoeken en vroeg reeds inlichtingen aan een uwer jonge Zouaven. Ik kan dit genoegen echter niet hebben, wijl ik met mijne afdeeling vertrekken moet. Maar voor uwe nabijheid te verlaten, wil ik uwe heldenscharen groeten in hun bewonderenswaardigen aanvoerder, wil ik u zeggen, dat ik vereer en bemin, wat gij vereert en bemint. In deze droevige tijden is het een troost, te sterven te midden van mannen als gij en zich overtuigd te houden, dat God Frankrijk niet verlaat, wijl het nog trouwe kinderen heeft."

De slag bij Brou vertraagde de beweging van den vijand. De Sonis ontving gelukwenschen en tevens de mededeeling, dat de vijand oprukte, om het leger der Loire in den rug aan te vallen. Men bereidde zich dan tot tegenweer. Toen alles in gereedheid was, kwam het bevel terug te trekken. Het kostte De Sonis moeite, zich te onderwerpen, toch volbracht hij den nachtelijken tocht met beslistheid en goed gevolg. Twee dagen later moesten de verlaten stellingen weer betrokken worden: „Wij begaven ons nog eens des nachts op weg," verhaalt De Sonis later. „Wij hadden 12—15° koude en gingen slechts langzaam voort over den gladden weg. De paarden konden met moeite vooruit. Ik keerde mij om, om te zien, wie mij volgden, en bemerkte kolonel de Charette, die naast zijn paard liep, om zich te verwarmen. Ik volgde zijn voorbeeld en zoo voortgaande waren wij weldra in gesprek. De heeren de de Bouillé, de Cazenove, de Troussures en de Dominicaner pater Doussot, aalmoezenier der Pauselijke Zouaven, voegden zich bij ons. Ons onderhoud werd vertrouwelijk. De overwinning van Coulmiers, 4 November behaald, vervulde ons met hoop. Wij spraken over de dingen van God en luisterden met de levendigste belangstelling naar den priester, wiens vurige, overtuigende woorden vol vaderlandsliefde waren. Wij waren vol vertrouwen, in 't bewustzijn, dat wij een grooten plicht gingen vervullen en bereiden ons voor tot den strijd."

Pater Doussot voegt hierbij aan: „Ik liep te voet tusschen generaal De Sonis en kolonel de Charette. Wij spraken samen van het groote en eenige middel, dat Frankrijk en zijn legers nog redden kon, n. l. vrijmoedig tot het Christendom terug te keeren. Toen toonde ons de Sonis zijn vaandel, waarop zich een wit kruis op blauwen grond vertoonde. Maar generaal, zeide De Charette, „ik zou een meer godsdienstig zinnebeeld wenschen."

„'t Is waar," hernam De Sonis, „dit heraldieke kruis spreekt niet genoeg van J. C. Ik had er eerst een kruisbeeld op laten schilderen, maar het was zoo slecht uitgevoerd, dat

ven — thans, nu het chauvinisme en de opgewondenheid van het begin van den oorlog meer en meer voor een nuchtere en kalme opvatting van de toestanden moeten plaats maken.

Met uitzondering van de *Times*, die nog steeds den vroegeren toon volhoudt, is dan ook de stemming in de engelsche pers algemeen deze, dat de vrede noodzakelijk komen moet, en wel spoedig. Dat dit niet mogelijk zal wezen, of ook van de zijde van Engeland moeten concessiën gedaan worden, is een punt, hetwelk thans vrij algemeen wordt toegestemd. Wel zien wij nog een Milner intransigent als vroeger, en hooren wij een Chamberlain nog bij elke gelegenheid verkondigen, dat Engeland, als het noodig is om de Boeren tot onvoorwaardelijke onderwerping te dwingen, den oorlog nog jarenlang kan voortzetten, zonder voor zich–zelf eenige noodlottige gevolgen te duchten: — iedereen gevoelt, dat dergelijke snoevende verklaringen niet meer van harte gaan en ook niet meer dan ten halve gemeend zijn.

Dat Engeland, ook al moest het zijnerzijds concessiën kosten, gaarne aan den oorlog een einde zou zien, mag op grond van den toon der engelsche bladen en van meer andere kenteekenen der politieke opinie als zeker worden aangenomen.

De groote vraag is maar, een geschikten weg tot den vrede te vinden. — Eenvoudig het in bezit genomen gebied ontruimen en den Boeren hun geheele onafhankelijkheid terugschenken, is voor Engeland onmogelijk. Een staatsman als Gladstone had tot dergelijk besluit misschien kunnen komen: de tegenwoordige leiders der engelsche politiek en ook de overgroote meerderheid van het engelsche volk missen den adel van geest en de grootmoedigheid, daarbij ook den kalmen en scherpen blik, noodig om op deze wijze de begane fout te herstellen en tot den begeerden vrede te geraken.

Er moet dus iets anders op gevonden worden. Maar wat?......

DE KLOOSTERS.

(Naar Louis Veuillot.)

Welk hoffelijk man, sprekende over kloosters, heeft eens gezegd, zeker met het doel ze te verdedigen: „Men moet het groot berouw en de diepe smart eene schuilplaats bieden"?

Deze dwaasheid maakte verbazend veel opgang. Zij schoot wortel in het brein der halfontwikkelden, hoog verlichten.

Gister keek ik naar eene processie, die voorbijtrok. Onder de vrome pelgrims bevonden zich ook Capucijnen, torschend hunne zware pijen, barrevoets en blootgesteld aan de felle hitte der brandende zon.

Naast mij stonden twee Franschen; de een gaf zich uit voor een reiziger in Bordeaux–wijnen, de ander in Bourgogne–wijnen, beiden verkochten wijnen uit Cette.

Mijnheer Rapet zeide tot mijnheer Maréchal: „Die Capucijnen moeten toch heel wat op hun geweten hebben, dat zij zich zulk een leven opleggen!"

„Nu", antwoordde mijnheer Maréchal, „er zijn misschien onder die mannen niet zooveel booswichten als wij wel denken. Ik ben in verschillende kloosters geweest, en ik moet zeggen, men vindt er edele menschen."

„Het zijn leegloopers," mompelde mijnheer Rapet.

„Ik stem toe," ging mijnheer Maréchal voort, „dat ze nergens toe dienen, maar toch ben ik van oordeel, dat men hun moet toestaan te leven, zooals zij zelf verkiezen. Willen zij boetvaardigheid plegen, wij zullen er niet onder lijden; schenkt dit leven hun troost, wij zijn er niets beklagenswaardiger om. Ziet ge, Rapet, de menschen praten dikwijls zonder nadenken. Men heeft zoo van die vooroordeelen tegen sommige dingen; 't is nu eenmaal een hebbelijkheid geworden om te zeggen: nu ja, die huizen van boetvaardigheid, die kloosters! Wij vinden dat natuurlijk dwaasheden, wij zouden er niet in willen zijn. Wij verlangen naar leven en bedrijvigheid. Onze jeugdige kracht drijft tot den arbeid, het vermaak. Wij gevoelen er behoefte aan, den evenmensch tot heil te zijn, over hem te heerschen en elkander tot nut te strekken; wij willen de wetenschap en de dingen doorgronden, spreken, schrijven en denken. Dat is allemaal goed voor ons; wij hebben een gerust geweten, wij hebben nooit kwaad gedaan. Mochten wij vallen, welnu wij zijn sterk genoeg om ons weer op te richten.

„Maar denk eens aan, alle menschen zijn niet zooals wij. Hoevele zwakke zielen zijn er niet, die den moed laten zinken, omdat zij zich schuldig maakten aan zware misdaden, hun fortuin verspeelden, eene gade verloren? Wat moeten die menschen beginnen? Zelfmoord plegen? Laten wij eerlijk zijn. Zeker niet! Welnu, dat gaat allemaal in het klooster. Men moet het groot berouw en de diepe smart eene schuilplaats bieden!"

Rapet stemde volmondig toe. Er zijn van die ingewortelde begrippen, waarvan men het belachelijke eerst inziet, als men ze door een zeker slag van menschen hoort debiteeren. Ik had Maréchal wel kunnen omhelzen. Als met de hand had hij het dwaas vooroordeel weggenomen uit mijn gemoed.

Ik heb het voorrecht gehad vele kloosterlingen, monniken, broeders en geestelijken van de meest verschillende orden en van alle roepingen te leeren kennen en hun omgang te smaken. Van het oogenblik, dat ik voor de eerste maal de cel van pater Rozaven, waar mijne ziel genezing vond, als de melaatschen en lammen in het badwater van Siloam, binnentrad, waren de ernstige uren, die ik in de kloosters doorbracht, de beste oogenblikken mijns levens. Ik heb den monnik gezien in zijne strenge afzondering, beoefenend de wetenschap, of bebouwend den akker, en den zoon van Franciscus of Dominicus in zijn klooster, dat mij een bijenkorf scheen. Ik zag den Jezuiet, den Theatijn, den Barnabiet, in zijne cel, en den missionaris, wederkeerend van zijne verre zwerftochten. Velen leerde ik kennen van nabij; ik sloeg ze gade, gedurende den tijd van ontspanning, arbeid of gebed; soms ook ontmoette ik ze in het gewoel der wereld. Er waren onder hen ouderen van dagen en jeugdige mannen.

't Is waar, die menschen leidden een werkzaam, verstorven leven vol toewijding, maar geen hunner had het omhelsd onder den drang van een groot berouw of een diepe smart. De meesten kwamen er op jeugdigen leeftijd. Het meerendeel dergenen, die op rijperen leeftijd intraden, waren door dringende omstandigheden verhinderd de vrome gelofte hunner jeugd te volbrengen. Zij kozen den kloosterlijken staat, niet omdat zij groote misdaden bedreven, maar zij zelfs de schaduw van het kwaad vreesden; niet omdat zij geleden hadden diepe smart, maar omdat hunne ziel brandde van eene groote liefde.

Uit vrees voor de zonde hebben zij eene schuilplaats gezocht, uit liefde tot God hebben zij Hem hun leven gewijd om Hem te loven en door daden van de grootste zelfopoffering deel te nemen aan het Verlossingswerk. Zij kozen een vlekkeloos leven, in arbeid, nederigheid en toewijding, een leven voor God.

Het verwonderde mij dus niet, dat Maréchal hen als edele mannen prees.

Voorzeker, de kloosters waren soms eene schuilplaats voor berouwhebbende zondaars. Desiderius, koning der Longobarden, door de goedertierenheid van Karel den Groote in het leven gespaard en in een klooster opgesloten, koos vrijwillig de monnikspij. Ik wensch anderen vorsten hetzelfde geluk.

Ook de diepe smart zocht soms eene wijkplaats achter de kloostermuren, maar daarom behoeft men nu juist geen Heloïse en Abelard als voorbeeld aan te halen, de eenige religieuzen, voor wie mijnheer Havin eerbied gevoelt. Indien echter de kloosters bevolkt moesten worden door boetvaardige zondaars, of slachtoffers eener groote smart, dan zouden zij verlaten zijn en nooit vol geweest zijn.

De waarlijk groote misdadiger wordt gedreven door een onverzadigbare zucht naar rijkdom en genietingen, de kloosterling streeft naar het tegendeel.

De groote smart, die zich uit in wilde kreten en handgewring, is het gevolg eener ongeregelde ziel en van een wankelbaar geloof, juist het tegenovergestelde van hetgeen een religieus zijn moet. De misdaad teelt welig voort in de groote wereld of gaat naar de galeien; de groote smart, die zich uit in wild misbaar, vindt ten slotte troost in gastmalen, de opera of een tweede huwelijk. De groote misdaad, die zich verschuilt in het klooster, is reeds vergeven; zij heeft wettig hersteld hetgeen zij misdaan had; de groote smart, die naar het klooster vlucht, is reeds vertroost: zij geeft zich over aan den wil Gods.

De heeren Maréchal en Rapet zouden verwonderd staan over het groote berouw en de diepe smart der kloosterlingen. Wat! Weenen, omdat men niet genoeg kan weenen? Berouw hebben, omdat men niet genoeg berouw heeft?

De vruchten van dit boetvaardig, verstorven leven zouden onze twee eerlijke kooplui in onechte wijnen aardig doen opkijken. Hoe? Geen meubels, geen rijke maaltijden en toch vreugde?

En toch is het zoo; de vreugde woont in de kloosters, en het is eene waarheid, dat men de kloosters moet laten bestaan, opdat groote deugd en rein genot eene woonplaats vinden op deze aarde.

Nieuwsberichten.

CURACAO.

Kerkelijke berichten.

Wegens de revolutie in Venezuela, die wederom op verschillende plaatsen het hoofd opsteekt doch vooral in het bisdom Mérida schrik en angst onder de bevolking verspreidt, zijn de studenten van het Groot-Seminarie te Scherpenheuvel gedwongen hunne studiën te onderbreken en naar hunne familie terug te keeren. Dientengevolge is het Groot-Seminarie tijdelijk gesloten en zijn de studenten onder leiding van den WelEerw. Heer E. Ramirez, secretaris van het bisdom Merida, laatstleden Dinsdag met het stoomschip *Zulia* naar Maracaibo vertrokken.

Officieele berichten.

Bij Gouvernements-beschikking, dd. 24 Augustus 1901, No. 617, is de Heer Mr. J. B. Gorsira, lid van het Hof van Justitie in deze kolonie, tijdelijk belast met de functie van Procureur–Generaal in de kolonie Curaçao.

Havennieuws.

Zondagmorgen is hier binnengevallen de italiaansche kruiser *Umbria*,

---

het mij niet beviel."

„Welnu," zeide De Charette, „ik heb juist, wat gij noodig hebt." Toen zoo gaat de Sonis voort, sprak ons de kolonel van eene prachtige banier, door de Zusters van Paray-le-Monial geborduurd, voorstellende de afbeelding van het H. Hart. Met deze banier had men de overblijfselen der Zalige Margaretha Maria aangeraakt en men had ze een maand lang op haar graf geplaatst. De Zusters hadden de bedoeling ze te schenken aan generaal Trochu, opdat hij ze op de wallen van Parijs zou planten. Ze zonden ze naar Tours, maar men liet haar weten, dat Parijs geheel door het Duitsche leger was ingesloten. Toen bestemden zij het vaandel voor de vrijwilligers van het Westen, zonder eigenlijk te weten, wie zij hieronder verstonden. Wat er ook van zij — kort daarop werd het De Charette toegestaan onder dezen naam zijn degen en dien zijner Pauselijke Zouaven in den dienst van Frankrijk aan te wenden. Hun behoorde dus de banier van 't H. Hart." De Sonis was bij het hooren dezer geschiedenis tot schreiens toe bewogen en zeide: welnu, dan moet gij zelf uw vaandeldrager kiezen. „Tegen half twaalf 's nachts," zoo vervolgt De Sonis, „bereikten wij een groot kasteel bij Saint-Pérany-la-Colombe. Ik sloeg er mijn kwartier op en verzocht De Charette, die Zouaven bij mij te te zenden, die te jong of te zwak waren, om den nacht buiten door te brengen in dit koude jaargetij. Wij ontstaken een groot vuur en verschaften ons met veel moeite een weinig brood en vruchten voor ons avondmaal..

Wij waren vereenigd in een groote zaal, toen De Charette binnentrad met een blonden jongen man, op wiens gelaat de schittering lag van den hoogen gloed zijner ziel. Het was graaf Henri de Verthamora, verdediger des Pausen.

Hij was reeds vader van twee kinderen, die hij verliet voor den vrijwilligen dienst van het vaderland.

„Generaal", zeide de kolonel, terwijl hij zijn jongen gezel op de schouders klopte, „ziedaar uw vaandeldrager, hier is het vaandel." Dit zeggende, overhandigde mij de Charette een rol. Wij openden ze en zagen de schoone banier in den vorm, zooals men ze in processies draagt. Zij was van blauw gevlamde zijde, met goud gestikt en droeg in het midden een hart van karmozijnrood fluweel. Boven en onder de afbeelding las men de aanroeping: „Hart van Jesus, red Frankrijk!" Dit gezicht gaf ons vertrouwen. Ik wendde mij tot de Charette en dankte hem, er bijvoegende: „Ik geef u het vaandel voor uw regiment." Een officier maakte de opmerking, dat het beter was, te wachten met het ontplooien der banier tot het oogenblik, dat het kanon zich zou laten hooren, dan zou niemand lust hebben tot lachen. Het vaandel werd dan tot dat tijdstip in de scheede gestoken."

De Sonis overreedde zijne vrienden, eenige rust te nemen, zelf bleef hij wakende. Om 2 uur 's morgens begaven zij zich naar de dorpskerk, waar pater Doussot de H. Mis opdroeg „Het was de eerste Vrijdag der maand, 2 Dec." merkt De Sonis op, „en door een gelukkig samentreffen, las de religieus volgens de liturgie zijner orde de Mis van het H. Hart. Ik had het geluk te communiceeren en vele zouaven met mij. Voor verscheidenen hunner was het de laatste keer: 's avonds lagen allen op het slagveld gewond of gedood." Na de dankzegging begaf men zich op weg naar Patay. Bij zijne aankomst verzocht De Sonis rust voor zijne vermoeide troepen, maar reeds voor den middag moesten zij de wapens nemen, om hulp te verleenen, waar deze werd gevraagd. Hij hield niets voor zich dan de reserve en trok daarmede op, in de hoop zich bij anderen te kunnen voegen.

Onderweg ontmoetten zij talrijke groepen vluchtelingen, die zij te vergeefs tot plichtsbesef terug zochten te brengen. Deze indruk werkte nadeelig — de zaken gingen slecht.

De generaal, die bijstond, waar hij kon, dacht niet, dat hij alleen zou staan, als hij bijstand noodig had. Hij ondervond die teleurstelling, maar verhinderde toch den vijand in zijne beweging. Toen hij zijne troepen naar Loigny richtte, om dit dorp te ontzetten, kwam de tijding, dat er groote verwarring in de rangen heerschte. Hij riep den vluchtelingen toe: „Vooruit, zijt gij bang?" en hij toonde hun de ontzettende rampen, die hunne lafheid na zich sleepte.

Wordt vervolgd.

commandant LEONI VIALE. Deze oorlogsbodem kwam van Pto Cabello en zal een en twintig dagen in onze haven vertoeven.

De *Umbria* is bemand met 272 koppen, heeft 24 stukken geschut en meet 2300 ton.

De Hoogedel Gestrenge Heer Mr. TH. J. A. NUIJENS, waarnemend Gouverneur der kolonie, bracht Maandagmorgen omstreeks elf uur een bezoek aan de *Umbria*. Donderdag gaf ZHEG. ter eere van den état-major der *Umbria* een lunch van 17 couverts, waarbij civiele en militaire autoriteiten der kolonie waren genoodigd.

* *
*

Hr. Ms. *Sommelsdijk* vertrekt den 4den September uit onze haven naar het eiland Aruba tot het houden van schietoefeningen.

* *
*

Het noorweegsche stoomschip *Hildur* van de *Red D Line* vertrekt vermoedelijk denzelfden dag na aankomst van Maracaibo wederom naar Maracaibo in plaats van naar New-York.

Posterij.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Prospero Baiz & Co., Isaac Baiz é hijos, Jeos A. Correa, M. & J. Cardoze, B. M. A. Correa, Correa Hermanos & Co., Morris E. Curiel, Delvalle & Correa, J. & H. D. C. Gomez, H. C. Henriquez & Co., Amanda de Jurado, Martijn Tamarijn, Pedro B. Walter, C. Winkel & Zonen, Melles Marchenas (aang.)

Verjaardag van H. M. de Koningin.

Met algemeenen geestdrift wordt heden de verjaardag gevierd van onze geëerbiedigde Koningin WILHELMINA. Maar ook in dien geestdrift en feestvreugde hooren wij de beste wenschen uitspreken voor het behoud en welzijn der geliefde Vorstin. Het is alsof allerwegen het beginvers van de bede wordt herhaald, die elken Zondag in de katholieke kerken van Nederland en zijne koloniën opstijgt: *Domine, salvam fac Reginam nostram, Heer, behoud onze Koningin!* En het behoeft niet gezegd, dat allen instemmen met het vervolg van deze bede: *Et exaudi nos...... En verhoor ons op den dag, dat wij U aanroepen!*

Waarlijk, allen zonder onderscheid roepen thans den Heer aan opdat Hij de beminde Vrouwe zegene in lengte van dagen. Zij vragen, dat haar Bestuur zij tot heil harer onderdanen, voorspoedig en zegenrijk. Zij bidden, dat haar zwakke hand het roer van Staat, door 's Heeren hulp krachtig omkneld houde, zonder vreeze. Zij smeeken, dat de gerechtigheid en de voorzichtigheid en vastberadenheid hare koninklijke Majesteit omringe en verlichte bij het leiden en besturen der volkeren.

Ziedaar onze wenschen, de wenschen van geheel het nederlandsche volk, van allen over wie Koningin WILHELMINA den schepter zwaait.

Moge deze wenschen verhooring vinden en vervuld worden in alle uitgestrektheid!

— Evenals vorige jaren heeft het Bestuur der kolonie eenige bepalingen uitgeschreven betreffende de feestviering en heeft de Feest-commissie een program van volksspelen opgesteld. Ten half negen 's voormiddags is op het plein vóór het Raadhuis parade gehouden door de Stedelijke Schutterij en de troepen van het garnizoen en dezen avond ten acht ure is er vuurwerk vóór het gouvernements-huis.

Hoogst waarschijnlijk zullen de officieren van de *Umbria*, op uitnoodiging van den Kapitein-Commandant der troepen en van het garnizoen, op bastion n° 4 het vuurwerk bijwonen om na afloop daarvan de gasten te zijn van genoemden Commandant, den Weledel Gestrengen Heer M. VERKOUTEREN, tot viering van den verjaardag van H. M. Koningin WILHELMINA.

Vertrek van den Hoogedel Gestrengen Heer Mr. C. A. H. Barge.

Verleden week Zaterdag in den namiddag zag Curaçao den afgetreden Gouverneur Mr. C. A. H. BARGE per stoomschip *Philadelphia* naar Nederland vertrekken. Langen tijd reeds vóór het uur van vertrek had zich op de kade aan de stadszijde een groote menigte verzameld, die aangroeide naarmate het oogenblik van afvaart naderde. Omstreeks half vijf begaf zich de Hoogedel Gestrenge Heer Gouverneur, omringd van vele vrienden, aan boord van de *Philadelphia*, die met de *Mérida* pavoiseerde en waar zich reeds zeer vele dames en heeren bevonden om ZHEG. nog een laatst afscheidswoord toe te spreken. Daar waren alle overheidspersonen der kolonie aanwezig, doch ook vele particulieren, vrienden en bekenden van den vertrekkenden Gouverneur. De Gouverneur zichtbaar aangedaan, drukte allen de hand tot afscheid en dankte eenieder met een kort woord voor de betoonde belangstelling.

Ongeveer ten vijf uur werd het teeken tot vertrek gegeven en als tusschen twee hagen van menschen, die aan de stadszijde en aan de Overzijde op de kaden stonden opgesteld, stoomde de *Philadelphia* de haven uit. Op dit oogenblik weerklonk de muziek der militaire kapel tot afscheid en duizenden riepen luide den vertrekkenden Gouverneur een hartelijk vaarwel toe. ZHEG. zelf wuifde en groette naar alle kanten en beantwoordde zoolang hij in het gezicht was, deze bewijzen van sympathie, hem zoo spontaan en op zoo hartelijke wijze gegeven.

Voor niemand is het een geheim, dat Gouverneur BARGE hier in de kolonie bemind en hoogvereerd is; echter deze onvoorbereide en toch zoo algemeene en hartelijke ovatie, ZHEG bij zijn vertrek gebracht, heeft duidelijk bewezen, dat de achting en vereering voor ZHEG. buitengewoon groot is. Zij is dan ook zonder twijfel een belooning geweest voor het vele goede, dat Gouverneur BARGE gedurende zijn twintigjarig verblijf hier te Curaçao heeft verricht.

* *
*

Iemand, blijkbaar geheel onder den indruk van dit ongewone afscheid, verzoekt ons het volgende te willen opnemen in ons blad.

„Een ovatie, gebracht aan een vertrekkende, aangrijpender voor iederen en meer in staat een niet licht uit te wisschen indruk achter te laten, dan welke zoo algemeen gebracht werd aan Gouverneur Barge bij zijn afscheid ll. Zaterdag, zal wel bezwaarlijk kunnen gedacht worden.

Dat was een zonder einde bestijgen door heeren en dames van de gereed liggende, feestelijk gepavoiseerde boot, reeds lang voor het vertrek, zoodat het ruime promenade-dek bijna geen staanplaats meer aanbood. Dat was een opstuwen en aanvloeien van volk uit alle standen langs de schoongeveegde kade, zoodat de opgestelde politie werk genoeg had, open baan te houden. Dat was een wielen door elkaar der tallooze menigte, toen de touwen werden losgeworpen, om nog een betere plaats te bekomen verder op, voor het Gouvernementshuis, waar de laatste groet aan den vertrekkenden het best kan gegeven worden. Dat was een pakkend opstijgen in de lucht van adieukreten uit de monden van duizenden, een wuiven met zakdoeken, een zwaaien met hoeden van de ontelbare menigte, zich verdringend langs beide kaden, op de bruggen, voor de ramen, op de batterij en de balcons, vooral toen de boot statig begon voorbij te glijden en de militaire kapel haar afscheidsgroet speelde. Neen, zulk een afscheid kan niet nalaten, om in het hart te grijpen en onuitwischbare indrukken achter te laten.

Dat Gouverneur Barge gezien was onder alle standen en gezindten, dat wisten wij, dat hij vooral onder den minderen stand geëerd werd en de sympathie genoot, dat ook; maar een uiting dier achting, sympathie en eerbied, zoo algemeen en tevens zoo spontaan en onvoorbereid, die hadden wij niet durven verwachten.

Bravo, goede bevolking van Curaçao, gij hebt getoond te kunnen

waardeeren iemand, die de drager is van nobele eigenschappen, als daar zijn: moreele moed, onpartijdigheid, vlekkelooze faam, onbeperkte liefdadigheid, voorbeeldige godsdienstzin.

Neen, het was geen blootе nieuwsgierigheid, die U zoo lang deed wachten in de heete zon, van reeds lang vóór het eerste sein van vertrek werd gegeven, tot het oogenblik, dat ge den laatsten oogslag toegeworpen, den laatsten groet toegewuifd, het laatste adieu toegeroepen hadt aan den naar beide kanten der haven terugsalueerenden Gouverneur.

Neen, het geheel van het indrukwekkend afscheid was een bewijs, dat er een band bestond tusschen U en Gouverneur Barge, een band van sympathie, eerbied en dankbaarheid.

Het zal den diepbewogen vertrekkende, die twintig zijner beste jaren onder U heeft doorgebracht, goed gedaan hebben aan 't hart. Dank daarvoor uit naam van alle weldenkenden."

* *
*

Wij kunnen niet nalaten aan dit verslag van het vertrek van Gouverneur BARGE nog toe te voegen het heerlijk schoone woord, dat de Hoogedel Gestrenge Heer Mr. TH. J. A. NUIJENS na zijne beëediging als waarnemend Gouverneur richtte tot den Kolonialen Raad naar aanleiding van het vertrek van den Hoogedel Gestrengen Heer Mr. C. A. H. BARGE.

„De aanleiding tot deze bijeenkomst, het vertrek van den HoogEdelGestr. Heer MR. BARGE, wordt ongetwijfeld, Mijne Heeren, door ons allen betreurd.

Meer dan twintig jaren lang heeft de bevolking van Curaçao hem in haar midden gekend; langer dan aan een zijner voorgangers was het hem gegeven hier de hooge waardigheid van Gouverneur te bekleeden, en dat lange tijdsverloop heeft slechts gediend, om de achting en sympathie, die men hem toedroeg, hechter en inniger te maken.

En met reden.

Men voelde en zag, dat Curaçao hem na aan 't harte lag; dat de plaats, waar hij de beste jaren van zijn leven sleet, waar het veld lag voor zijnen mannelijken arbeid, hem lief was geworden en dierbaar; en dat niet alleen de belangen der kolonie in 't algemeen, maar, als 't ware, die van elk harer bewoners in 't bijzonder, hem ter harte gingen.

En al was ook het tijdperk van zijn bestuur niet bepaald in alle opzichten het tijdperk van bloei voor de kolonie, wij weten, Mijne Heeren, dat dit niet aan hem te wijten is.

Wij zijn overtuigd, dat het zijn ernstig streven is geweest, om met de kracht die in hem was, voor de belangen, die hem waren toevertrouwd, te waken, en Curaçao, zoo mogelijk, tot voorspoed en bloei te brengen; doch waar de revoluties de naburige landen teisterden en de handelscrisis de bronnen van welvaart deed verstoppen, waar jarenlange droogte de gronden van Curaçao als in een woestenij herschiep en de oogst mislukte omdat er geen water viel voor zijnen groei benoodigd, daar was het *onmogelijk* de kolonie voor achteruitgang te behoeden. Wat wij hier echter dankbaar erkennen, en wat den afgetreden Gouverneur zal strekken tot onverwelkbaren lof is dit, dat, zoo hij, tijdens zijn bestuur, door een samenloop van ongunstige omstandigheden, de armoede en ellende, onder de lagere klassen der bevolking, niet altijd heeft kunnen voorkomen, er nooit een Gouverneur geweest is, die zóó getracht heeft, die armoede en ellende, uit eigen middelen te lenigen en te verzachten.

Dit feit schenke hem de zoetste zelfvoldoening en brenge hem zegen op zijn verder levenspad.

Moge het hem gegeven zijn, om nog vele jaren in gezondheid en geluk in Holland door te brengen; moge hij steeds met voldoening op zijn verblijf te Curaçao terugzien, en moge de wetenschap, dat de naam van Gouverneur BARGE, hier altijd, door alle klassen der bevolking, met achting, erkentelijkheid en warme gevoelens van sympathie en vriendschap zal genoemd worden, hem het afscheid minder pijnlijk doen vallen."

Twee sterfgevallen.

In den nacht van Woensdag op Donderdag is de Heer J. E. VAN DER MEULEN JR. na een kortstondige ziekte in den ouderdom van 47 jaar overleden.

Aanvankelijk werkzaam als ambtenaar verliet de Heer VAN DER MEULEN na eenige jaren 's lands dienst en trok hij zich in het privaat leven terug. Later zien wij hem deelnemen in het bestuur der kolonie als lid van den Kolonialen Raad, waarvan hij kort geleden tot onder-voorzitter werd benoemd. Het is bekend, dat toen de Heer VAN DER MEULEN weinige jaren geleden in Nederland vertoefde, hij daar vooral in het belang van Curaçao werkzaam was in zake cultures.

— In denzelfden nacht overleed plotseling de Heer J. P. FIDANQUE, directeur-uitgever van het dagblad *Oficina Maritima*.

Zeventien jaar geleden richtte de Heer FIDANQUE de *Oficina Maritima* op en was steeds gedurende dien tijd ijverig werkzaam om zijn blad te doen beantwoorden aan de eischen van den dag. De curaçaosche Pers verliest in den Heer FIDANQUE een ijverig en nuttig lid.

De Heer FIDANQUE bereikte den ouderdom van 60 jaren.

Ingezonden Mededeelingen.

EMULSION DE SCOTT.

„El que suscribe Médico Cirujano de la Universidad de Caracas, certifica: que hace algún tiempo viene usando la „Emulsión de Scott" de aceite de higado de bacalao con hipofosfitos de cal y de sosa habiendo obtenido siempre buenos resultados en todas las afecciones consuntivas, y en todas aquellas que es necesario el uso de un reconstituyente."

DR. PAULINO T. VALBUENA.

BUITENLAND

Engeland.—Lord Milner, de man van wien men gewoon is, dat hij — in tegenstelling met zijn illustren patroon uit het ministerie van Koloniën — zijn woorden weegt op een gouden schaaltje, heeft zich op bijzondere wijze uitgelaten tegen de hollandsche bewoners der Kaapkolonie. Het verlangen naar den vrede "krachtig" en "algemeen" noemende — ook deze erkentenis in den mond van Milner is bijzonder opmerkenswaardig! —constateerde hij het ernstige streven van britsche zijde om (natuurlijk met vermijding van elke gevaarlijke concessie) „aan iederen eerlijken vijand de onderwerping zoo gemakkelijk mogelijk te maken." En onmiddellijk daarop volgde de nijdige uitval tegen de degenen, die vermoedelijk reeds sinds maanden als de voornaamste oorzaak moeten beschouwd worden van Engeland's machteloosheid om de beide Boeren-staten voor goed te vernietigen — de stamverwanten der om hun onafhankelijkheid worstelende republikeinen, de kaapsche Hollanders. En om zijn verontwaardiging tegen deze laatsten des te krasser te doen uitkomen, aarzelde hij, de grimmige aartsvijand der Boeren, de Mephisto der voormalige conferentie van Bloemfontein, de handlanger van Chamberlain in het belasteren der republikeinsche Regeeringen en van haar „half barbaarsche, onverdraagzame, domme" onderhoorigen, niet, een woord van lof over zijn lippen te doen komen voor „die stoere, oude burgers, die in de ex-republieken nog geschaard blijven rondom hun oorspronkelijke leiders" en die een zoo krachtige tegenstelling vormen met „de plunderende vlegels — britsche onderdanen als 't u belieft — die hun britsche mede-onderdanen teisteren in onze koloniën." Niet waar? Wanneer een man als Milner niet opziet tegen een lofspraak op het door hem zoo gehate hollandsche Boerenras der „voormalige" republieken, enkel en alleen om daardoor des te sterker uitdrukking te verleenen aan zijn verachting en woede tegenover de hollandsche bewoners der Kaapkolonie, dan moet de houding dezer laatsten en de uitwerking ervan wel van dien aard zijn, dat zij de britsche staatslieden ernstig hindert in het volvoeren hunner overweldigingsplannen en het stichten van een in gelukzalige tevredenheid en voorspoed badend vereenigd Zuid-Afrika onder britsche vlag!

De anders zoo kalme, berekenende speler heeft zich op den dag van zijn benoeming tot Londen's eereburger door zijn hartstochtelijken uitval tegen de hollandsche Kapenaars op niet onaardige wijze in de kaart laten kijken! Al zijn politieke tegenstanders moeten hem daarvoor dank weten.

—Ondanks het onbeduidend resultaat van het optreden zijner bereden politie, ondanks zijn sterk verschil van meening met lord Kitchener — hetwelk tusschen beide mannen meermalen aanleiding moet hebben gegeven tot vrij heftige tooneelen — zal, naar het gerucht gaat, de held van Mafeking, Baden Powell, toch ridder gemaakt worden, om dan — zoo beweren de engelsche officieuze bladen ten minste over drie maanden, wanneer zijn gezondheid voldoende hersteld zal zijn, naar het zuid-afrikaansche oorlogsterrein terug te keeren. Daar zal hij dan het strategische stelsel weer in volle werking vinden, hetwelk eenmaal door lord Roberts als ondoelmatig werd afgeschaft, dat nl. van verdeeling der britsche garnizoens over het geheele land. Roberts paste deze maatregel toe, maar met onvoldoende middelen. Hij liet eenige groote plaatsen in het binnenland bezetten — meerendeels door voetvolk — en gaf aan deze garnizoens bevel te zorgen voor de handhaving van rust en orde in den omtrek. Doch het gebied dat zij te bewaken hadden, was meestal veel te groot en tusschen de garnizoens onderling bestond geen communicatie, zoodat de britsche infanterie tegenover de voortreffelijke ruiter-commando's der Boeren niets kon uitrichten, jazelfs in een schier aanhoudenden toestand van blokkade verkeerde en gedurig door grootere troepenmachten moest worden outzet. Deze teleurstellende ervaringen deden Kitchener, Roberts' opvolger, besluiten tot het concentratie-stelsel waardoor de britsche garnizoens uit het binnenland der republieken teruggetrokken en saamgebracht werden in eenige plaatsen aan de spoorlijnen, vanwaar uit zij gestadig de beroemde verkennings- en zuiveringstochten ondernamen, manoeuvres waarmede, naar men weet, o. a. de generaals Bidon Blood en Methuen zich onsterfelijken roem hebben verworven!

Transvaal. — Wij lezen in de *N. R. Ct.* de volgende bijzonderheden, omtrent de ontvangst van de droeve mare van Mevrouw Kruger's overlijden te Hilversum:

Zaterdag bereikte de omgeving van president Kruger een telegram van 's Presidenten schoonzoon, den heer Eloff te Pretoria, dat mevrouw Kruger door een ernstige ongesteldheid was aangetast, welke tot groote ongerustheid aanleiding gaf. Voorloopig werd dit bericht voor den President verzwegen, teneinde bij eene mogelijke gunstige wending ZHEd. geen noodeloozen, op zijn leeftijd zooveel mogelijk te vermijden kommer in te boezemen. Toen echter betere tijding uitbleef, achtte het gevolg van den heer Kruger het noodig, hem in kennis te stellen van den waren toestand, welke nieuwe beproeving den grijsaard natuurlijkerwijze zeer aangreep. Intusschen had deze mededeeling echter ten minste dit goede gevolg, dat toen Zondagmiddag een telegram het niet meer onverwachte doodsbericht bracht de President althans eenigermate was voorbereid. Te zeven uur ongeveer werd op de Casa Cara een reeds des middags aangekomen, doch wegens den Zondagsdienst niet eerder bestelbaar telegram ontvangen van den volgenden inhoud:

„Onze geliefde moeder is gisterenavond 5.15 's namiddags outslapen. Zij zeide: Zeg aan uw vader, dat hij zijn vertrouwen vast op den Heer moet stellen."

ELOFF.

De kleinzoon van den President, de heer Eloff, zou aanvankelijk de droeve tijding mededeelen, doch de aandoening bleek hem te groot en daarop las dr. Heijmans, wiens hand de diepbedroefde grijsaard greep, de doodstijding voor, terwijl tranen blonken in de oogen van dezen reus van kracht, over wiens hoofd zooveel stormen zijn gevaren, wiens leven zoo vol schier onoverkomelijke beproevingen is geweest, bij het vernemen van het heengaan van haar, die hij zijn beste en trouwste steun in zijn aan wederwaardigheden zoo uniek rijk leven mocht noemen.

Toen de President de verpletterende tijding vernam, verzonk hij in een diep nadenken, en het duurde eenigen tijd vóór hij één woord tot de omstanders richtte. Eindelijk sprak hij langzaam: „Zij was een beste vrouw; nooit hebben wij een woord gehad dan zes maanden na ons huwelijk over een onbeduidend meeningsverschil."

Na enkele oogenblikken trok de President zich terug om door het gebed kracht te zoeken in dezen nieuwen slag, terwijl het gevolg maatregelen nam in verband met de ontvangen tijding, waartoe in de eerste plaats, op uitdrukkelijken wensch van den heer Kruger behoorde het zenden van een telegram, bevattende kennisgeving van het geleden verlies, aan H. M. de Koningin. De Transvaalsche en Vrijstaatsche vlaggen werden terstond halfstok geheschen en later naar Transvaalsch gebruik van rouwfloers voorzien. Als een loopend vuurtje verspreidde zich het nieuws door Hilversum en maakte natuurlijk het onderwerp uit van menige betuiging van diepgevoelde sympathie en groote deernis met den grooten balling, een deelneming, die ongetwijfeld wegens het ongemeen tragische der omstandigheden, die mevrouw Kruger's verscheiden vergezellen, zelfs aan de andere zijde van het Kanaal in vele kringen zal worden gedeeld. Uit den vreemde kwamen reeds Zondagavond condoleantie's in tengevolge van Reuter's bericht, 't welk uit Londen al omstreeks den middag naar het vasteland was verzonden.

Zondagmiddag had de heer Kruger nog een uitvoerig telegram aan zijn echtgenoote opgesteld als troostwoord op haar lijdenssponde; daar het in het Hollandsch gesteld was, werd het echter geweigerd. Te kwart na zeven wist de President, dat zijn woord zijn trouwe gade niet meer had kunnen bereiken.

President Kruger is 55 jaar gehuwd geweest. Behoeft men na deze eenvoudige, aandoenlijke bekentenis nog te vragen, welk een bron van geluk en een steun zulk een vrouw voor haar man in zijn veelbewogen leven moet geweest zijn?

Nog slechts enkele dagen geleden werd President Kruger o. a. nog smartelijk getroffen door de tijding van den dood van mevrouw Smit uit Rustenburg, terwijl bij Vlakfontein een zijner beste vrienden, tevens bloedverwant, de oude heer Malan, lid van den Eersten Volksraad, het leven voor vaderland en vrijheid liet.

Omtrent het overlijden van mevrouw Kruger verneemt de *Standard* nog, dat de dood van haar geliefde dochter, mevrouw Smit, haar zeer had aangegrepen. Twee duitsche dokters en een belgische geneesheer stonden haar in haar ziekte ter zijde. Aan haar sterfbed waren de heer Eloff en veel leden der familie.

Laatste berichten.

Met het grootste genoegen vernemen wij, dat H. M. de Koningin benoemd heeft tot Ridders in de Orde van Oranje-Nassau den Heer LEON V. LEYBA en de Eerwaarde Moeder URSULA, in de wereld Mejuffrouw OOMES, Overste van het St. Elizabeths-gasthuis alhier.

Zoowel den Heer LEYBA als der Eerwaarde Moeder URSULA bieden wij onze hartelijke gelukwenschen met deze eervolle onderscheiding.

— In dank hebben wij van den Heer J. L. ANDARA de brochure ontvangen: *Notas sobre Alemania y sus relaciones con Venezuela*, een interessant boekje betreffende den handel tusschen Duitschland en Venezuela.

TIJDTAFEL

van de stoomschepen der "Red D Line" tusschen

NEW-YORK,

PUERTO RICO, VENEZUELA en CURAZAO.

1901.	Philad.	Zulia	Marcb.	Hildur	Philad.	Zulia
Vertrekt van NEW-YORK	Aug. 10	Aug. 17	Aug. 29	Aug. 31	Sept. 7	Sept 14
Komt aan te SAN JUAN	15		30		12	
Vertrekt van „	16		30		13	
Doet CURAZAO aan	18		Sept. 1		15	
Komt aan te LA GUAIRA	19	24	2		16	21
Vertrekt van „	21	26	4		18	23
Komt aan te PTO. CABELLO	22		5		19	
Vertrekt van „	22		5		19	
Komt aan te CURAZAO	23	27	6	Sept. 9	20	24
Vertrekt van „	24	Sept. 2	7	16	21	30
Doet LA GUAIRA aan	25		8		22	
„ PONCE „	27				24	
„ SAN JUAN „	28		11		25	
Komt aan te NEW-YORK	Sept. 2	9	16	24	30	Oct. 7

Dienst tusschen Curazao en Maracaibo.

	Merida	Zulia	Merida	Hildur	Merida	Zulia
Vertrekt van CURAZAO	Aug. 12	Aug. 27	Sept. 1	Sept 9	Sept 15	Sept. 24
Komt aan te MARACAIBO	13	28	2	10	16	25
Vertrekt van „	18	Sept 1	5	15	19	29
Komt aan te CURAZAO	19	2	6	16	20	30